

Det franske valg

En kommentar af Henrik Stamer Hedin

Frankrig har valgt ny præsident – eller rettere: Halvdelen af franskmændene har. For hver fjerde vælger blev hjemme, næppe af dovenskab eller ligegyldighed, men fordi de ikke kunne få sig selv til at stemme på nogen af de to borgerlige kandidater; og af dem, der stemte, stemte godt en tredjedel på Macrons modkandidat, Marine le Pen. Så har Frankrig fået ny præsident? Nej, det halve Frankrig har.

Og ny? Heller ikke, for Macron vil videreføre Hollandes katastrofale højresocialdemokratisk-nyliberalistiske politik, som har ødelagt ikke alene Frankrigs økonomi, men også Hollandes eget parti, det Socialistiske. Med Macron bliver det mere af det samme: Nedsykninger, offentlige besparelser, fagforeningsfjendsk arbejdslovgivning, mere EU, mere spænding i Europa, mere krig i Mellemøsten.

Er man i tvivl om, hvad det er for en kanut, Frankrig har fået til præsident, kan man bare se på børsernes reaktion: Spekulanterne jubler, aktiekurserne tordner i vejret. Der har da også allerede været de første gadeprotester mod den ”nye” præsident.

I første valgomgang fik de to kandidater tilsammen mindre end halvdelen af stemmerne. Under halvdelen af den franske vælgerbefolkning har tvunget nationen ud i det absurde valg: Skal man spærre vejen for le Pen og nationalismen ved at stemme på Macron, eller skal man spærre vejen for Macron og mere EU ved at stemme på le Pen? Et valg, der for hver fjerde vælger var så absurd, at de foretrak at blive hjemme. Og det er almindeligt anerkendt, at når Macron kunne tredoble sit stemmetal i forhold til første runde, havde han først og fremmest dem at takke, der ikke brød sig om Macron, men for alt i verden ville undgå le Pen; og når le Pen kunne mønstre en fremgang på over halvtreds procent, skyldtes det dem, der ikke brød sig om le Pen, men for alt i verden ville undgå Macron.

Når de første vandt over de sidste – og det var reelt det, der kom ud af valget – var det ikke mindst, fordi venstrepartierne, herunder det Kommunistiske, udnævnte ”fascisten” le Pen til hovedfjende og opfordrede dem, der i første omgang havde stemt på Mélenchon, til i anden omgang at stemme på Macron. Det er en fejlanalyse; den ægte fascisme, som den i dag stikker hovedet frem i Ukraine og enkelte andre steder, er ikke EU-fjendsk, og den ønsker ikke et godt forhold til Rusland. Af de to onder, hvoraf man bør vælge det mindste, burde kommunisterne have valgt le Pen.

Det gør næsten ondt at måtte sige det. Men at anbefale arbejderfjenden og EU-elskeren Macron, selv som det mindste onde, var at svigte de millioner af franskmænd – og europæere! – som EU, globalisering og nyliberal sparepolitik har kastet ud i fattigdom og håbløshed. Det var at erstatte klassepolitik med salonfåhig holdningspolitik. Det var en fortsættelse og styrkelse af den linje, som har jaget store dele af den før så klassebevidste og revolutionære franske arbejderklasse direkte i armene på le Pen – ikke fordi Front National er progressiv eller demokratisk eller arbejdsvenlig, for den er ingen af delene, men i simpelt selvforsvar, fordi fronten stritter imod den globalisering og EU-integration, som også truer arbejdere og ganske almindelige mennesker. Den forsvarskamp har de franske kommunister ladet sig lokke til at svigte. Og det kan blive skæbnesvangert – både for det hæderkronede franske parti, for Frankrig, for Europa og for verden.